

schraapzucht werd, tot een zich vergrijpen aan 's rijks middelen leidde, behoeft nog niet aangenomen te worden, al schijnen meerdere prenten uit den tijd het te willen doen verstaan. Dat de koning zelf op zijn eigen land zoo'n beetje boerde, dat hij even minzame als onnoozele gesprekken hield met het volk, dat hij zijn nietswaardigen zoon kort hield, het behoeven alle nog geen redenen te zijn, om hem tot de minst achtenswaardige vorsten te rekenen, al was hij stellig een van de vele domme.

Dat men het met de nooit zeer kiesche satire dier tijden, die altijd met grof geschut werkte, zoo nauw niet moet nemen, er geen te verre consequenties uit trekken, zal men wel reeds uit wat ik reeds schreef, hebben opgemaakt. Dezelfde caricatuur, die de menschen zoo grof en leelijk, en in zoo platte situaties kon voorstellen, zag in verdachtmaking en ruwe bekladding niet veel been (wat dat ook zijn mag).

Maar Gillray had tegen den koning een persoonlijke grief. Hij had te zamen met een schilder, Louthembourg, Frankrijk, België en Holland bereisd, en had, terwijl zijn gezelschap er teekeningen van landschappen en gebouwen voor maakte, ruwe maar geestige schetsen van Fransche soldaten en Vlaamsche typen, bijgedragen in een boek, een beschrijving van dien tocht, dat aan den koning werd opgedragen. Georg III kreeg de uitgaaf te zien, bewonderde de landschappen van Louthembourg, maar keek Gillray's werk niet aan, met den kregelen uitroep, dat hij die caricaturen niet begreep.

Het werd den caricaturist natuurlijk overgebracht, en deze nam weerwraak op een — men zal het mij toegeven — zeer geestige wijze. Hij teekende den monarch, met zijn zeker niet van intellect blakend gelaat, verdiept in de beschouwing van een miniatuur, van Cooper, een schilder uit de 17e eeuw. Het portretje, dat George met een netelige verbazing bekijkt, stelt Cromwell voor, den koning-dooder, en het onderschrift luidt, giftig genoeg: „Royal Connoisseur, examining a Cooper”.

Op te merken valt, dat de teekenaar, ter aanduiding van 's konings vrekkeligheid, hem een blaker doet vasthouden met een bijna opgebrande kaars.

De hatelijkheid schijnt den weinig snuggeren vorst niet ontgaan te zijn. Ze was stellig fijner dan die in de prenten, waarin het koninklijk echtpaar, gruwelijk gechargeerd, een boer aanspreekt: „Well friend, where a'you going, hay? What's your name, hay? Where do you live, hay — hay?” of waar George

een vrouwtje dat appelbollen bakt, de kunst afvraagt: „Hay, hay? apple dumplings? how get the apples in, how? Are they made without seams” en dergelijke, plompe beschimpingen van 's konings tactlooze pogingen tot joviaal verkeer met het volk.

Nog bij een andere gelegenheid zien wij het stompje kaars, dat den spaarzaam koning bijlicht als hij Cromwell's miniatuur bekijkt, dienst doen, ook in figuurlijken zin, dienst doen om zijn weinige royaliteit te verzinnebeelden. Op de prent van het

JAMES GILLRAY. KING BROBDINGNAG AND GULLIVER.